HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

30 aprilie 2013 *

„Dumping — Importuri de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina — Valoare normală — Caracter reprezentativ al vânzărilor pe piața internă — Marjă de profit — Operațiuni comerciale normale”

În cauza T-304/11,

Alumina d.o.o., cu sediul în Zvornik (Bosnia și Herțegovina), reprezentată de J.-F. Bellis și de B. Servais, avocați,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de J.-P. Hix, în calitate de agent, asistat de G. Berrisch și A. Polcyn, avocați,

pârât,

susținut de

Comisia Europeană, reprezentată de É. Gippini Fournier și de H. van Vliet, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect o cerere de anulare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 464/2011 al Consiliului din 11 mai 2011 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii aplicate importurilor de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina (JO L 125, p. 1), în măsura în care o vizează pe reclamantă,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din domnii N. J. Forwood (raportor), președinte, F. Dehousse și J. Schwarcz, judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 ianuarie 2013,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

1 În urma unei plângeri depuse la 4 ianuarie 2010, Comisia Europeană a publicat, la 17 februarie 2010, un aviz de inițiere a unei proceduri privind importurile de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina (JO C 40, p. 5).

2 Reclamanta, Alumina d.o.o., membră a grupului Birac, a răspuns la chestionarul antidumping la 9 aprilie 2010. Comisia a procedat la o verificare la fața locului la sediul reclamantei între 29 iunie și 1 iulie 2010.

3 În temeiul Regulamentului (UE) nr. 1036/2010 al Comisiei din 15 noiembrie 2010 de instituire a unei taxe antidumping provizorii privind importurile de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina (JO L 298, p. 27, denumit în continuare „regulamentul provizoriu”), Comisia a impus o taxă antidumping provizorie de 28,1 % importurilor de pudră de zeolit A, denumită și pudră de zeolit NaA sau pudră de zeolit 4A, originară din Bosnia și Herțegovina. Potrivit considerentului (11) al regulamentului provizoriu, perioada de anchetă este cuprinsă între 1 ianuarie și 31 decembrie 2009.

4 Din considerentele (3) și (10) ale regulamentului provizoriu rezultă că grupul Birac, căruia îi aparține reclamanta, este singurul producător-exportator al produsului în cauză în Bosnia și Herțegovina.

5 Pentru calcularea valorii normale, Comisia a recurs la metodologia descrisă la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre al Comunității Europene (JO L 343, p. 51, rectificativ în JO 2010, L 7, p. 22, denumit în continuare „regulamentul de bază”), întrucât vânzările reclamantei pe piața internă nu erau reprezentative în sensul articolului 2 alineatul (2) din același regulament. Pentru determinarea valorii normale, Comisia a utilizat profitul mediu ponderat realizat din vânzările pe piața internă ale unui produs similar efectuate de grupul căruia îi aparține reclamanta [considerentele (21)-(26) ale regulamentului provizoriu].

6 Prin scrisoarea din 16 noiembrie 2010, Comisia a transmis reclamantei, conform articolului 20 din regulamentul de bază, o copie a regulamentului provizoriu, o comunicare privind calculul specific al marjei de dumping, o comunicare privind calculul specific al marjei prejudiciului și, în sfârșit, un răspuns la argumentele invocate de reclamantă în legătură cu inițierea anchetei.

7 Prin scrisoarea din 1 decembrie 2010, reclamanta și-a prezentat observațiile, invocând o încălcare a articolului 2 alineatele (3) și (6) din regulamentul de bază, motiv întemeiat pe utilizarea, în scopul determinării valorii normale, a marjei profitului realizate din vânzări către singurul său client intern, vânzări care sunt afectate de un risc crescut de neplată sau de plată tardivă și care, în consecință, nu constituie operațiuni comerciale normale.

8 Prin scrisoarea din 16 martie 2011, Comisia a transmis reclamantei, conform articolului 20 din regulamentul de bază, un document de informare finală, precum și un răspuns prin care respingea susținerile privind vânzările pe piața internă menționate la punctul precedent. Prin scrisoarea din 18 martie 2011, reclamanta și-a reiterat, printre altele, poziția expusă la punctul precedent.

9 O taxă definitivă de 28,1 % aplicabilă prețului net franco frontieră a Uniunii Europene, înainte de vămuire, a fost aplicată produselor citate la punctul 3 de mai sus în temeiul Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 464/2011 al Consiliului din 11 mai 2011 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii aplicate importurilor de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina (JO L 125, p. 1, denumit în continuare „regulamentul atacat”).

10 În ceea ce privește determinarea valorii normale, Consiliul Uniunii Europene precizează, în considerentele (19) și (20) ale regulamentului atacat, că vânzările interne luate în calcul au fost efectuate în cadrul unor operațiuni comerciale normale și că instituțiile se puteau baza pe datele care rezultau de aici, în pofida lipsei caracterului lor reprezentativ în sensul articolului 2 alineatul (2) din regulamentul de bază. Întrucât vânzările în cauză au fost profitabile, valoarea normală determinată a fost identică cu cea care ar fi rezultat din aplicarea articolului 2 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de bază.

11 Prin Decizia 2011/279/UE a Comisiei din 13 mai 2011 de acceptare a unui angajament referitor la procedura antidumping privind importurile de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina (JO L 125, p. 26), această instituție a acceptat oferta de angajament sub forma unui preț minim prezentată de reclamantă.

Procedura și concluziile părților

12 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 16 iunie 2011, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

13 Prin act depus la grefa Tribunalului la 29 iulie 2011, Comisia a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor Consiliului. Prin Ordonanța din 12 septembrie 2011, președintele Camerei a doua a Tribunalului a admis această cerere de intervenție.

14 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea regulamentului atacat în privința sa;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

15 Consiliul solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

16 Comisia solicită Tribunalului respingerea acțiunii.

În drept

17 În susținerea acțiunii sale, reclamanta invocă două motive, întemeiate, cel dintâi, pe încălcarea articolului 2 alineatele (3) și (6) din regulamentul de bază și, cel de al doilea, pe încălcarea primei teze a articolului 2 alineatul (6) din același regulament.

18 În cadrul primului motiv, reclamanta susține că, potrivit articolului 2 alineatul (3) din regulamentul de bază, în cazul în care vânzările pe piața internă sunt insuficiente, valoarea normală trebuie să fie determinată potrivit alineatului (6) al aceleiași dispoziții. Acest exercițiu, care ar reflecta practica constantă a instituțiilor în cazul în care vânzările pe piața internă nu depășesc pragul de reprezentativitate, nu ar putea fi identic, prin definiție, cu calculul unei valori normale pe baza vânzărilor interne nereprezentative în sensul articolului 2 alineatul (2) din regulamentul de bază. În schimb, circumstanțele speței ar impune aplicarea unei marje a profitului rezonabile în temeiul articolului 2 alineatul (6) litera (c) din regulamentul de bază. Or, marja profitului mediu ponderat al grupului reclamantei, care se ridica la 58,89 % exprimată în raport cu costul de producție și la 37,06 %

exprimată în raport cu cifra de afaceri, utilizată pentru calcularea valorii normale, ar fi vădit nerezonabilă, ceea ce ar fi demonstrat, de altfel, de o comparație cu marja de 5,9 % luată în considerare pentru calcularea eliminării prejudiciului adus industriei Uniunii.

19 În cadrul celui de al doilea motiv, reclamanta arată într-un prim aspect că, potrivit jurisprudenței Curții, vânzările nereprezentative în sensul articolului 2 alineatul (2) din regulamentul de bază nu pot fi considerate ca fiind efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale. Astfel, noțiunile de vânzări reprezentative, pe de o parte, și de vânzări efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale, pe de altă parte, ar fi legate în mod intrinsec. Întrucât vânzările pe piața internă luate în considerare de instituții nu reprezintă decât 1,9 % din exporturile către Uniune în perioada anchetei, ar trebui să se constate că instituțiile și-au bazat calculul valorii normale pe tranzacții nereprezentative și, în consecință, neefectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale, cu încălcarea primei teze a articolului 2 alineatul (6) din regulamentul de bază.

20 Reclamanta adaugă în cadrul unui al doilea aspect că, în orice ipoteză, Comisia primise în cursul procedurii administrative elemente care demonstrau că prețurile de vânzare către societatea D, singurul client intern al reclamantei luat în considerare, fuseseră majorate cu 25 % în temeiul primei de risc de plată tardivă sau de neplată, astfel încât aceste prețuri nu ar reflecta operațiuni comerciale normale. În această privință, faptul că Comisia a ales să nu verifice aceste elemente în cursul vizitei sale la fața locului nu ar fi relevant. În plus, potrivit informațiilor pe care reclamanta le-a prezentat Comisiei, datoriile societății D față de reclamantă ar fi fost plătite într-o perioadă prelungită prin compensare sau cesiune de creanțe, astfel încât vânzările către societatea respectivă se încadrează în activități de barter și în acorduri de compensare care creează o situație specială a pieței în sensul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul de bază.

21 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 27, 29 și 50 din cererea introductivă, argumentele dezvoltate de reclamantă în cadrul fiecărui motiv urmăresc inaplicabilitatea în speță a primei teze a articolului 2 alineatul (6) din regulamentul de bază. Reclamanta își întemeiază concluziile, în esență, pe două motive. În primul rând, pe motivul că determinarea unei valori bazate pe marja profitului realizată în cursul vânzărilor către societatea D, singurul client intern al reclamantei luat în considerare, ar ține seama în mod exclusiv de tranzacții nereprezentative, ceea ce ar fi contrar articolului 2 alineatul (2) din regulamentul de bază (primul motiv). În al doilea rând, pe motivul că vânzările către societatea D nu ar fi efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale, întrucât, pe de o parte, acestea nu ar fi reprezentative și, pe de altă parte, prețurile lor ar fi majorate cu o marjă suplimentară legată de situația economică a respectivului client (al doilea motiv).

22 Chestionată în cursul ședinței, reclamanta a arătat că, și în cazul în care vânzările sale interne ar depăși pragul de reprezentativitate stabilit la articolul 2 alineatul (2) din regulamentul de bază, ar contesta în continuare aprecierea potrivit căreia acestea au fost efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale pentru motivul că instituțiile au inclus marja suplimentară legată de situația economică a societății D.

23 În acest context, trebuie să se arate că examinarea celui de al doilea motiv, privind, din perspectiva noțiunii de operațiuni comerciale normale, caracterul reprezentativ al vânzărilor interne, precum și includerea primei de 25 % în calculul marjei profitului, corespunde punctului central al argumentării reclamantei, astfel încât se impune examinarea în primul rând a celui de al doilea motiv.

24 În această privință, în ceea ce privește primul aspect al acestui motiv, trebuie să se arate că, în principiu, problema reprezentativității vânzărilor interne în sensul articolului 2 alineatul (2) din regulamentul de bază, care stabilește un criteriu cantitativ, este distinctă de aceea dacă vânzările în cauză au fost efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale în sensul articolului 2 alineatele (3) și (6) din regulamentul de bază, care stabilește un criteriu calitativ legat de caracterul vânzărilor considerate ca atare (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 13 februarie 1992, Goldstar/Consiliul, C-105/90, Rec., p. I-677, punctul 13). Cu toate acestea, volumul vânzărilor interne

constituie un factor de natură să afecteze formarea prețurilor, astfel încât cele două criterii pot interacționa atunci când, de exemplu, piața internă este atât de limitată încât prețurile nu rezultă din acțiunea ofertei și a cererii (a se vedea în acest sens Hotărârea Goldstar/Consiliul, citată anterior, punctele 15-18).

25 Totuși, această posibilitate de interacțiune nu implică faptul că, atunci când pragul de reprezentativitate de 5 % nu este atins, vânzările pe piața internă nu trebuie să fie considerate ca fiind efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale. Astfel, nu se poate exclude în mod absolut ca, în pofida volumului redus de vânzări interne, acestea să fie efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale, dacă reflectă totuși un comportament normal al operatorilor implicați. În aceste condiții, se impune pronunțarea, mai întâi, asupra includerii primei de 25 % în calculul marjei profitului și, prin urmare, examinarea celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, expus la punctul 20 de mai sus.

26 În această privință, trebuie să se arate că, potrivit definiției noțiunii de dumping care figurează la articolul 1 alineatul (2) din regulamentul de bază, prețul de export trebuie să fie comparat cu prețul practicat în cursul unor operațiuni comerciale normale pentru produsul similar în țara exportatoare, precizare reluată la articolul 2 alineatul (1) primul paragraf și alineatul (6) din același regulament și care reflectă considerentul (5) al acestuia, potrivit căruia valoarea normală trebuie să se bazeze în toate cazurile pe vânzările reprezentative realizate în cadrul operațiunilor comerciale normale.

27 Pe de altă parte, în cazul în care valoarea normală nu poate fi stabilită în temeiul articolului 2 alineatul (1) din regulamentul de bază, determinarea sa în temeiul articolului 2 alineatele (3) și (6) din regulamentul de bază vizează stabilirea unei valori normale care să fie cea mai apropiată posibil de prețul de vânzare al unui produs, astfel cum ar fi dacă produsul în cauză ar fi vândut în țara de origine sau de export în cursul unor operațiuni comerciale normale (Hotărârea Curții din 10 martie 1992, Minolta Camera/Consiliul, C-178/87, Rec., p. I-1577, punctul 17).

28 Rezultă de aici că stabilirea valorii normale are ca scop să permită instituțiilor să aprecieze dacă o practică de dumping a fost pusă în aplicare în perioada anchetei în temeiul unor norme cu un conținut obiectiv care nu aduc atingere rezultatului acestui exercițiu. Noțiunea de operațiuni comerciale normale urmărește, așadar, să excludă, de la determinarea valorii normale, situațiile în care vânzările pe piața internă nu sunt realizate în astfel de condiții, în special atunci când un produs este vândut la un preț inferior costurilor de producție sau când au loc tranzacții între parteneri care sunt asociați sau care au încheiat un acord de compensare (Hotărârea Goldstar/Consiliul, punctul 24 de mai sus, punctul 13). Astfel cum rezultă din articolul 2 alineatul (1) al treilea paragraf și din articolul 2 alineatul (4) din regulamentul de bază și astfel cum subliniază Consiliul la punctul 57 din memoriul în apărare, aceste circumstanțe constituie exemple de vânzări care pot fi considerate ca nefiind efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale.

29 În acest context, noțiunea de vânzări efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale are un conținut obiectiv și poate fi invocată nu numai de instituții pentru a neutraliza practici susceptibile să disimuleze dumpingul sau amploarea sa (acorduri de compensare care prezintă prețuri de vânzare scăzute în mod artificial, vânzări interne la prețuri inferioare costurilor de producție pe parcursul unor perioade lungi), ci și de operatorii vizați în prezența unor circumstanțe care afectează caracterul normal al operațiunilor în cauză (a se vedea cu titlu de exemplu Hotărârea Curții din 9 ianuarie 2003, Petrotub și Republica, C-76/00 P, Rec., p. I-79, punctele 65-68 și 84-86).

30 Prin urmare, instituțiile au obligația să excludă din calculul valorii normale vânzările care nu sunt efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale, indiferent dacă prețul de vânzare este superior sau inferior prețului care ar fi practicat în cursul unor astfel de operațiuni, indiferent de motivul pentru care tranzacția nu are loc în cursul unor operațiuni comerciale normale și indiferent de efectul acestei excluderi asupra concluziei privind existența unui dumping sau amploarea acestuia. Astfel, după cum a constatat Organul de apel al Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) în

legătură cu articolul 2.1 din Acordul privind aplicarea articolului VI al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994 (GATT) (JO L 336, p. 103, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 112), cuprins în anexa 1 A la Acordul de instituire a OMC (JO 1994, L 336, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 5), luarea în considerare a vânzărilor efectuate în afara operațiunilor comerciale normale, indiferent dacă sunt realizate la prețuri scăzute sau ridicate, ar denatura ceea ce este definit drept o valoare „normală” (Raportul Organului de apel al OMC din 24 iulie 2011 în cauza „Statele Unite – Măsuri antidumping privind anumite produse din oțel laminate la cald din Japonia”, punctele 144 și 145).

31 În speță, reclamanta a arătat, în răspunsul la chestionarul antidumping din 9 aprilie 2010, că legăturile sale financiare cu societatea D, singurul său client intern, se degradaseră din cauza întârzierilor la plată, justificând aplicarea unei prime de risc care majora prețurile de vânzare a zeolitului A. Informații suplimentare au fost furnizate în această privință în observațiile reclamantei prezentate prin scrisoarea din 1 decembrie 2010 (a se vedea punctul 7 de mai sus), la care era anexat printre altele un contract, datat 29 mai 2009, între reclamantă și societatea D, care stabilea prima în cauză la 25 %.

32 Ca răspuns la aceste argumente, Comisia a arătat în scrisoarea din 16 martie 2011 (a se vedea punctul 8 de mai sus) că, întrucât societatea D era singurul client intern al reclamantei, nu s-a putut verifica dacă prețurile de vânzare către această întreprindere includeau într-adevăr o primă de risc de 25 %. Astfel, Comisia a considerat că susținerile reclamantei trebuiau să fie înlăturate, fără să fie necesar nici măcar să se examineze dacă circumstanțele în cauză justificau să se considere că vânzările aferente nu fuseseră efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale. Cu toate acestea, potrivit considerentului (20) al regulamentului atacat, „ancheta a stabilit că datele și probele prezentate de Birac constituie o bază fiabilă pentru determinarea valorii normale”, astfel încât argumentul reclamantei potrivit căruia vânzările pe piața internă nu trebuiau să fie considerate ca fiind efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale trebuie să fie respins.

33 În această privință, în primul rând, trebuie să se arate că, spre deosebire de ceea ce arată Comisia în scrisoarea sa din 16 martie 2011, absența vânzărilor interne către alți clienți decât societatea D nu face imposibilă verificarea respectivă. Astfel, mai întâi, informația privind aplicarea unei prime de risc fusese deja furnizată în răspunsul reclamantei la chestionarul antidumping, respectiv înainte de vizita de verificare. Apoi, contractul comunicat de reclamantă Comisiei (a se vedea punctul 31 de mai sus) menționează clar la articolul 6 prima în cauză, calculul unei marje a profitului de 58,89 % din costul de producție sau de 37,06 % din cifra de afaceri constituind, de altfel, indicii serioase de aplicare efectivă a acestei prime. Pe de altă parte, din anexele 3.2 și 3.3 la scrisoarea reclamantei din 1 decembrie 2010 rezultă că societatea D își plătea datoriile cu întârziere cel puțin începând cu anul 2008, iar această tendință a continuat în 2009, după cum dovedește tabelul cuprins în anexa 2 la aceeași scrisoare. În sfârșit, în scrisoarea din 16 martie 2011, Comisia a acceptat și chiar a utilizat argumentul întemeiat pe facturarea efectivă a primei de 25 %, pentru a răspunde unui alt argument al reclamantei privind caracterul normal al vânzărilor în cauză, întemeiat de această dată pe acorduri de compensare încheiate cu societatea D.

34 În al doilea rând, susținerea Comisiei potrivit căreia reclamanta nu contestase caracterul normal al operațiunilor comerciale în cauză face abstracție de faptul că reclamanta a arătat în răspunsul său la chestionarul antidumping că prețurile facturate societății D erau majorate cu o primă de risc și a dezvoltat acest argument și la paginile 7-9 din scrisoarea sa din 1 decembrie 2010.

35 În al treilea rând, Consiliul a arătat, la punctul 30 din memoriul în duplică, faptul că Comisia nu realizase o verificare a acestor elemente, întrucât concluzionase în sensul respingerii susținerilor reclamantei, deoarece aceste circumstanțe nu făceau ca operațiunile comerciale în discuție să fie „anormale”. Dacă considerentul (20) al regulamentului atacat trebuie interpretat în acest sens (a se vedea punctul 32 de mai sus), se impun următoarele observații.

36 O primă de risc precum cea în cauză constituie în realitate o contraprestație a riscului pe care și-l asumă furnizorul prin vânzarea de produse către un client determinat și prin acordarea unui termen pentru plată. Această primă nu reprezintă, așadar, o parte din valoarea produsului vândut și nici nu are legătură cu caracteristicile acestuia, ci își datorează existența și amploarea identității clientului și aprecierii realizate de furnizor cu privire la capacitatea sa financiară. Prin urmare, luarea în considerare a unei astfel de prime în cadrul determinării valorii normale are ca efect introducerea în calcul a unui factor care nu are vocația de a stabili prețul la care produsul ar fi vândut în țara de origine (a se vedea punctul 27 de mai sus), ci vizează exclusiv capacitatea financiară a cumpărătorului intern determinat.

37 În acest context, afirmația Consiliului de la punctul 58 din memoriul în apărare potrivit căreia un risc legat de soliditatea financiară a clientului poate fi gestionat prin recurgerea la daune interese, la acreditive sau la avansuri, dar nu la o primă de risc care să majoreze prețul de vânzare, nu explică de ce posibilitatea de a aplica o astfel de primă nu ar fi oferită vânzătorului, nici, în consecință, de ce existența unui astfel de risc nu ar justifica majorarea prețului de vânzare cu o primă destinată să compenseze atât riscul menționat, cât și eventualele cheltuieli pe care le-ar efectua furnizorul în cazul în care ar fi în cele din urmă constrâns să își acționeze în justiție clientul.

38 În circumstanțele speței, includerea unei prime de risc precum cea în cauză în calculul marjei profitului stabilite în scopul determinării valorii normale ia în considerare un element care nu reflectă o parte din valoarea produsului vândut, care majorează astfel în mod artificial rezultatul calculului valorii normale, astfel încât acest rezultat nu mai reflectă în modul cel mai fidel posibil, sub rezerva aplicării ulterioare a unei ajustări adecvate în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (k) din regulamentul de bază, prețul de vânzare al unui produs, astfel cum ar fi dacă produsul în cauză ar fi vândut în țara de origine în cursul unor operațiuni comerciale normale (a se vedea punctele 27-30 de mai sus).

39 Trebuie să se adauge că argumentele prezentate de Consiliu și de Comisie în cadrul ședinței privind faptul că motivele pentru care un producător pune în aplicare practici de dumping nu sunt relevante în scopul stabilirii taxelor antidumping nu pot fi primite în speță. În această privință, deși este adevărat că motivele pentru care un exportator a fost determinat să practice dumpingul sunt irelevante pentru calculele în legătură cu acesta, nu este mai puțin adevărat că constatarea unui dumping, prima etapă în examinarea necesității de a se impune o taxă antidumping, se bazează pe o comparație pur obiectivă între valoarea normală și prețul de export (Hotărârea Tribunalului din 24 octombrie 2006, Ritek și Prodisc Technology/Consiliul, T-274/02, Rec., p. II-4305, punctul 59). În speță, viciul privind luarea în considerare a primei de risc pe care îl invocă reclamanta afectează validitatea calculării valorii normale stabilite în scopul aprecierii existenței unui dumping și se situează astfel în amonte față de concluzia privind existența unei practici ca aceasta, astfel încât este de natură să afecteze validitatea acestei concluzii în sine.

40 În mod similar, Consiliul nu se poate întemeia pe jurisprudența privind vânzările interne efectuate la prețuri pretins majorate din cauza protecției de care se bucură fabricantul produsului în cauză în temeiul unui brevet (Hotărârea Curții din 3 mai 2001, Ajinomoto și NutraSweet/Consiliul și Comisia, C-76/98 P și C-77/98 P, Rec., p. I-3223, și Hotărârea Tribunalului din 18 decembrie 1997, Ajinomoto și NutraSweet/Consiliul, T-159/94 și T-160/94, Rec., p. II-2461). În această privință, trebuie amintit că, astfel cum au observat Tribunalul și Curtea, reclamantele din cauzele citate anterior nu au susținut că existența brevetului menționat nu exprima situația reală de pe piața țării terțe vizate și nici că vânzările luate în considerare nu fuseseră efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale (Hotărârea Ajinomoto și NutraSweet/Consiliul și Comisia, citată anterior, punctul 41, și Hotărârea Ajinomoto și NutraSweet/Consiliul, citată anterior, punctele 127-129). În acest context, trebuie să se adauge că Regulamentul (CEE) nr. 2423/88 al Consiliului din 11 iulie 1988 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping sau al unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Economice Europene (JO L 209, p. 1), în legătură cu care a fost dezvoltată jurisprudența citată anterior, se baza cu privire la acest aspect pe o filozofie diferită de cea a regulamentului de bază, întrucât nu prevedea nicio posibilitate de ajustare a valorii normale atunci

când cumpărătorii plăteau în mod sistematic prețuri diferite pe piața internă din cauza anumitor factori proprii acestei piețe și care afectează comparabilitatea prețurilor, posibilitate care este prevăzută, în schimb, la articolul 2 alineatul (10) litera (k) din regulamentul de bază.

41 Având în vedere considerațiile precedente și fără să fie necesară pronunțarea cu privire la legalitatea recurgerii la prima teză a articolului 2 alineatul (6) din regulamentul de bază din perspectiva criticilor formulate în cadrul primului motiv, se impune admiterea acțiunii și anularea regulamentului atacat în măsura în care o vizează pe reclamantă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

42 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantei. Potrivit articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din același regulament, Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Anulează Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 464/2011 al Consiliului din 11 mai 2011 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii aplicate importurilor de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina în măsura în care vizează societatea Alumina d.o.o.

2) Consiliul Uniunii Europene suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Alumina.

3) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Forwood Dehousse Schwarcz

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 30 aprilie 2013.

Semnături